

Peygamberimizin (aleyhisselam) Dedesi Abdülmuttalib

Peygamber efendimiz (sallallahü aleyhi ve sellem), Kureyş kabîlesinin Hâşim oğulları kolundandır. Babası Abdullah'dır. Onun da babası Şeybe'dir. Peygamberimizin dedesi olan Şeybe, Medîne'de doğdu. Şeybe, babası Hâşim vefât ettiğinde, daha çocuktü. Bir gün Medîne'de, dayılarının evi önünde arkadaşlarıyla ok tâlimleri yapıyordu. Onları seyreden büyükler, Şeybe'nin alnında parlayan nûrdan, onun şerefi bir kimsenin oğlu olduğunu tahmin ederek hayran kaldılar. Ok atma sırası Şeybe'ye geldiğinde, yayını gerip hedefe okunu saldı. Ok, tam isâbet edince, o heyecanla; "Ben Hâşim'in oğluyum. Elbette okum hedefini bulur!" dedi. Onun bu sözlerinden, Mekkeli Hâşim'in oğlu olduğunu anladılar.

O sırada Hâşim ölmüştü. Abdü Menâf oğullarından biri Mekke'ye döndüğünde, Hâşim'in kardeşi Muttalib'e; "Medîne'de bulunan yeğenin Şeybe çok akıllı bir çocuk. Alnında da herkesi hayran bırakan bir nûr parlıyor. Böyle kıymetli bir çocuğu yanınızdan ayırmanız doğru mu?" dedi. Bunun üzerine Muttalib, hemen Medîne'ye gitti ve yeğeni Şeybe'yi alarak Mekke'ye getirdi. Mekke sokaklarında; "Bu çocuk kimdir?" diye soranlara da; "kölemdir" derdi. Bundan sonra Şeybe'nin ismi, Muttalib'in kölesi anlamına gelen Abdülmuttalib olarak kaldı.

Abdülmuttalib, amcası Muttalib vefât edinceye kadar onun yanında kaldı. Abdülmuttalib'in mübârek bedeninden misk kokusu gelirdi. Alnında, Allahü teâlânın habîbi Muhammed (aleyhisselâm)ın nûru parlar, etrafına hayırlar, bereketler saçardı. Her ne zamân Mekke beldesine yağmur yağmayıp kıtlık olsa, Mekkeliler Abdülmuttalib'in eline yapışıp kendisini Sebir dağına çıkarırlar, duâ etmesi için ona yalvarırlardı. O da kimseyi kırmaz. Allahü teâlâyâ yağmur ihsan etmesi için duâ ederdi. Cenâb-ı Hak da, Abdülmuttalib'in alnında parlayan sevgili Peygamberimizin nûru bereketine duâsını kabûl eder, bol bol yağmur gönderirdi. Böylece Abdülmuttalib'in günden güne kıymet ve itibârı çoğaldı. Mekkeliler onu başlarına reis seçtiler. Ona karşı gelen olmaz, emri altına giren de rahat ve huzûr bulurdu. O devrin hükümdarları da, Abdülmuttalib'in fazîletini ve büyüklüğünü tasdik ederlerdi. Sâdece İnan kistrâsı onu çekemez, açık ve gizli olarak ona düşmanlık beslerdi.

Abdülmuttalib, Hanîf dînine tâbi idi, yâni müslüman idi. Bu din, dedelerinden İbrahim (aleyhisselâm)ın dîni idi. Bu sebeple, hiçbir zamân puta tapmadı ve hattâ yanlarına bile yaklaşmadı. Kâbe'nin etrafında Allahü teâlâyâ duâ eder, ibâdetini yapardı.

Kaynak: Peygamberler Tarihi Ansiklopedisi, 5.Cild, Sayfa 165